

В цім доленька моя

Лариса Зінганшина

Присвячую матусі, освітянам і всім,

хто працює за покликом душі і

несе любов у світ

Колосся і волошки в полі —
Горить скарбниця майбуття,
Для кожної людської долі
Сплететься ниточка буття.

Буття-життя у цьому світі,
Який він, нене, непростий!
Схиляє Древо шатні віти
Підйомів, злету, світлих мрій..

Крокує стежками малеча
В Пізнання Світ і здивувань,
Тяжка та ноша, що на плечах,
Круті і сходинки до знань.

Бринить зворушне, тепле слово,
І руки лагідні в жалю
Дитячу долю світанкову
Вплітають в доленьку свою.

Ведуть в турботі нескінченній,
Все ділять — радість і печаль.
Своя не давить ноша плечі,
Стрімкі хоч сходинки до знань!

І світ з роками той ясніє,
Він зрозумілішим стає,
І в радощах сльоза на віях
Горить і сонцем виграє.

Ось в кошику для тебе квіти,
Матусе-вчителько моя,
Хоч складно чесно в світі жити,
Що є — мені не розгубити,
Навчила ти мене любити,
В цім нині доленька моя.

2003р.